

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 521/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť K. Š., M., zastúpeného advokátom JUDr. V. K., M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 187/2007 a jeho uznesením z 27. augusta 2008, postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 359/2008 a jeho uznesením z 22. novembra 2008 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 65/2011 z 29. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2011 doručená sťažnosť K. Š., M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 187/2007 a jeho uznesením z 27. augusta 2008, postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 359/2008 a jeho uznesením z 22. novembra 2008 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 65/2011 z 29. júna 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na okresnom súde návrh na obnovu konania vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 11 C 311/2002 na základe skutočností a dôkazov, ktoré v pôvodnom konaní bez jeho viny nemohol použiť a ktoré podľa jeho názoru môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Uznesením okresného súdu č. k. 5 C 187/2007-53 z 27. augusta 2008 bol návrh sťažovateľa na obnovu konania zamietnutý. Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 9 Co 359/2008 z 27. novembra 2008 tak, že rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania potvrdil (zmenil len výrok o náhrade trov prvostupňového konania).

Dňa 5. marca 2009 podal sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie najvyššiemu súdu, ktorý uznesením sp. zn. 1 Cdo 65/2011 (sťažovateľ uvádza sp. zn. 1 Cdo 65/2001, pozn.) dovolanie sťažovateľa odmietol pre neprípustnosť.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu vydať nález, ktorým vysloví porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 187/2007 a jeho uznesením z 27. augusta 2008, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 359/2008 a jeho uznesením z 22. novembra 2008 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 65/2011 z 29. júna 2011, zruší napadnuté uznesenia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a prizná mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 314,18 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces

zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 187/2007 a jeho uznesením z 27. augusta 2008, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 359/2008 a jeho uznesením z 22. novembra 2008 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 65/2011 z 29. júna 2011.

1. Ústavný súd konštatuje, že na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 187/2007 a jeho uznesením z 27. augusta 2008, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľa, ktorých porušenie namieta vo vzťahu ku konaniu okresného súdu (vo veci rozhodol uznesením z 27. augusta 2008) a proti ktorému sťažovateľ podal odvolanie, rozhodoval v odvolacom konaní krajský súd (uznesenie sp. zn. 9 Co 359/2008 z 27. novembra 2008). Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať napadnuté konanie okresného súdu a jeho uznesenie z 27. augusta 2008.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv i postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 359/2008 a jeho uznesením z 22. novembra 2008 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 65/2011 z 29. júna 2011.

Podľa názoru ústavného súdu je sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie označených práv napadnutým postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co 359/2008 z 27. novembra 2008, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn.

5 C 187/2007 z 27. augusta 2008, a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 65/2011 z 29. júna 2011, zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces chráneného v čl. 46 ods. 1 ústavy je právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu).

Porušenie práva na súd, resp. prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, by v prípade sťažovateľov prichádzalo do úvahy vtedy, keby podmienky na prístup k tomuto súdu ustanovené Občianskym súdnym poriadkom neboli zo strany krajského súdu, ale i najvyššieho súdu rešpektované spôsobom zjavne neopodstatneným alebo arbitrárnym. Inými slovami, keby krajský súd a najvyšší súd tieto všeobecné podmienky prístupu k súdu vykladal vo vzťahu k sťažovateľom diskriminačne v porovnaní s ich výkladom pri iných

subjektoch domáhajúcich sa súdnej ochrany. V prípade sťažovateľa k takej situácii nedošlo, sťažovateľ mal priznané postavenie účastníka súdneho konania a krajský súd o jeho návrhu meritórne rozhodol, aj keď nie v súlade s predstavami sťažovateľa.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

2.1 K namietanému porušeniu označených práv postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co 359/2008 z 27. novembra 2008

Ústavný súd, tak ako to už vo viacerých svojich nálezoch vyslovil, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu okrem iného vyplýva:

„Z vykonaného dokazovania pred prvostupňovým súdom mal i odvolací súd preukázané, že navrhovateľ sa svojím návrhom podaným na súde dňa 9. 7. 2007 domáhal povolenia obnovy konania pôvodne vedeného na Okresnom súde v Martine pod č. k. 11 C 311/2002. Podľa ust. § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. poukazujúc na vyjadrenie znalca MUDr. P. G. zo dňa 1. 2. 2007. Z tohto listinného dôkazu, ktorý navrhovateľ podľa vlastného vyjadrenia nemohol použiť v predchádzajúcom konaní vyplýva, že znalecký posudok, ktorý vypracoval znalec MUDr. P. G. v predchádzajúcom konaní, vychádzal z

neúplnej zdravotnej dokumentácie, Čo potom malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vychádzajúc z týchto skutočností, prvostupňový súd postupoval správne, keď s prihliadnutím na ust. § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. (v písomnom vyhotovení rozhodnutia prvostupňového súdu zrejme omylom citované zákonné ustanovenie Občianskeho zákonníka) skúmal, či navrhovateľ nemohol v pôvodnom konaní bez svojej viny použiť označený dôkaz, Či tento môže privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. V tomto smere vykonal vo veci i dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správny záver, keď návrh navrhovateľa na povolenie obnovy konania zamietol.

Ako správne konštatuje prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, vyjadrenie znalca MUDr. G. zo dňa 1. 2. 2007 je prakticky totožné s vyjadrením toho istého znalca zo dňa 8. 12. 2003, nachádzajúceho sa na č. l. 105 pôvodného spisu. Už v roku 2003 znalec uvádzal, že zdravotná dokumentácia pri vypracovaní znaleckého posudku v roku 2001 bola neúplná a že sám navrhovateľ mu predložil v tom čase záznam z hospitalizácie zo dňa 5. 8. 1980, ako i potvrdenia o čerpaní práceneschopnosti za obdobia 3. 8. až 1. 9. 1977, 17. 8. až 1. 9. 1979 a 1. 2. až 16. 2. 1980. Nejedná sa teda o nové skutočnosti, ktoré by nemali súdy k dispozícii v pôvodnom konaní a preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu v časti, ktorým návrh na povolenie obnovy zamietol, ako vecne správne potvrdil.

S prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu, keďže sa jednalo o uplatnenie nárokov z pracovného úrazu, ako i na okolnosti na strane účastníkov konania (navrhovateľ spĺňal podmienky pre oslobodenie od súdnych poplatkov, u odporcu sa jedná o právnickú osobu), dospel odvolací súd na rozdiel od prvostupňového súdu k presvedčeniu, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust. § 150 ods. 1 O. s. p. a preto napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu v tejto časti zmenil a odporcovi náhradu trov prvostupňového konania nepriznal, i keď mal vo veci plný úspech.

Z tých istých dôvodov potom odvolací súd nepriznal odporcovi ani náhradu trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1 O. s. p.).“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok

okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľovi potvrdil. V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľa nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojim vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2.2 K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 65/2011 z 29. júna 2011

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva:

„... Z ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle § 239 O. s. p. platí, že proti uzneseniu je dovolanie prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie, ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie však nieje prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti

rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Citované ustanovenia neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute; o znalečnom, tlmočnom a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V danom prípade dovolanie smeruje proti uzneseniu, ktoré nevykazuje znaky ani jedného z uznesení uvedených v ustanovení § 239 O. s. p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je' prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať 'a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). i

V danej veci tieto nedostatky a vady konania neboli dovolacím súdom zistené. Dovolateľ v dovolaní uplatnil dovolacie dôvody v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. tvrdiac, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení a v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p., pričom inou ním tvrdenou vadou je nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Pod námietku nepreskúmateľnosti treba zahrnúť jeho argumentáciu, že súdy nižších stupňov nedostatočne vysvetlili dôvody postupu v konaní a dôvody rozhodnutia

a že odvolací súd sa dôsledne nezaoberal jeho odvolacími dôvodmi ako i skutočnosť že nereagoval vo svojom rozhodnutí na všetky ním navrhnuté dôkazy. Dovolací súd nezistil prítomnosť tejto vady. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá zákonným požiadavkám, odôvodnenie je jasné, zrozumiteľné a obsahovo zohľadňujúce všetky podstatné námietky uvedené v dovolaní.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. najvyšší súd nezistil pochybenie zo strany prvostupňového a ani odvolacieho súdu. Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O procesnú vadu v zmysle tohoto ustanovenia ide len vtedy, keď súd neumožnil účastníkovi vykonať v priebehu konania práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť, či doplňovať) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 3, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O. s. p.).

K námietkam odporcu uvedeným v dovolaní, že odvolací súd nesprávne postupoval tým, že sa nevyporiadal s novými navrhovanými dôkazmi, pri hodnotení dôkazov nevysvetlili čo bolo preukázané a z akého dôvodu, teda súd nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania treba uviesť, že zmysle § 132 O. s. p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne. Zároveň treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesné prípustné - vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. a táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p.

Podľa názoru dovolateľa, odvolací súd mu odňal možnosť pred súdom aj tým, že vec nesprávne právne posúdil. Treba preto uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, spočívajúcim v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav vyjadreným v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle citovaného ustanovenia (vid' R 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v Časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. síce všeobecne považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), zároveň je ale zhodne zastavaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo o sebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (vid' napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003).

Nakoľko prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovení § 239 a § 237 O. s. p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti. “

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd uviedol dôvody, pre ktoré dovolanie proti uzneseniu krajského súdu vo vzťahu k sťažovateľovi odmietol. Tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi

zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradit' napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2011